Зло куче.

Чичо Минко има едно много зло куче. Денѣ той го връзва съ синджирь край вратнята, а нощѣ го пуска да пази кѫщата отъ крадци, а добитъкътъ — отъ вълци.

За училище Петко минаваше покрай чичови Минкови и всѣки пѫть се спираше край вратнята, за да хвърли съ нѣкой камъкъ или дърво и раздразни кучето.

Лае кучето, рѫмжи, дърпа се дано скъса синджиря и си отмѫсти на Петка, но напраздно.

Петко пакъ се спрѣ и почна да хвърля камъни. Хвърли той единъ-два камъка, ала кучето се не обаждаше. Петко се чудѣше, защо ли мълчи кучето.

Тъкмо въ това врѣме нѣщо силно го стисна за крака и го повали на земята. Изпищя Петко, викна за помощь, ала раздразненото куче още продължаваше да го хапи.

Чичо Минко чу писъкътъ на Петка, притече се на помощь и съ мѫка едва можа да го отърве.

Примрѣлъ занесоха Петка у дома му, а послѣ — го откараха въ градската болница. Много силни болки изпита Петко. Нѣколко мѣсеца не можеше да се помръдне отъ мѣстото си. Най-послѣ оздравѣ, ала дѣсната му рѫка остана само съ два пръста. Кучето бѣ отхапало другитѣ.

Подиръ тая случка Петко стана тихъ, миренъ, като ягне.